

Sygn. akt II K 95/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Koska-Janusz

Protokolant: Maria Tomczak

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 18 marca 2014 r.

sprawy **A. S.**, syna J. i H., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 27 stycznia 2014 r. w W. przy ul. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości (0,31 mg/l, 0,29 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) kierował pojazdem mechanicznym marki P. nr rej. (...) w ruchu lądowym;

to jest o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka

I. ustalając, że oskarżony A. S. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu oraz uznając, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a okoliczności popełnienia tego czynu nie budzą wątpliwości - na podstawie art. 66 § 1 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 49 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 2.000 zł (dwa tysiące złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk oraz art. 7 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40,00 zł (czterdzieści złotych 00/100) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 80,00 zł (osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 95/14

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 stycznia 2014 roku o godzinie 8²⁰ w W., przy Alejach (...), funkcjonariusz Policji - J. M. zatrzymał do rutynowej kontroli samochód marki P. o nr rej. (...), jadący w kierunku dzielnicy P.. Kierowcą auta okazał się A. S.. Wobec kierującego dokonano pomiarów zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, które wykazały, iż w chwili badania miał on stężenie 0,31 mg/l. Badanie stanu trzeźwości przeprowadzono ponownie w radiowozie, a otrzymany wynik wyniósł 0,29 mg/l. W związku z tym kierowca został zatrzymany i doprowadzony do Komendy Rejonowej Policji W. I, gdzie po raz kolejny poddano go badaniom na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, a otrzymane wyniki przedstawiały się następująco: o godz. 10.05 - 0,19 mg/l, o godz. 10.07 - 0,17 mg/l, o godz. 10.34 - 0,15 mg/l

I. Z powodu uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez A. S. występku z art. 178a § 1 kodeksu karnego, Policja dokonała zatrzymania jego prawa jazdy o numerze (...).

dowód : protokół przesłuchania świadka J. M. k. 9-10; protokół zatrzymania osoby k. 2; protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 3, k. 4, k. 5; kopia pokwitowania zatrzymania prawa jazdy k. 7

Przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego A. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że dzień przed zdarzeniem, około godziny 21⁰⁰, wypił jedno piwo o pojemności 0,5l – marki Ż., później nie spożywał już żadnego alkoholu. Wedle jego wyjaśnień, rano w dniu zdarzenia płukał jamę ustną i sztuczną szczękę płynem do higieny jamy ustnej, który zawierał w sobie alkohol, następnie wyszedł z domu i pojechał do pracy, a po drodze został zatrzymany przez Policję, w celu przeprowadzenia wobec niego kontroli. A. S. zaprzeczył, aby w dniu zatrzymania spożywał alkohol. (**vide** wyjaśnienia A. S. k. 15)

W toku posiedzenia Sądu odbywającego się w związku ze złożonym jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego wnioskiem o rozważenie kwestii warunkowego umorzenia postępowania oskarżony podtrzymał złożone wcześniej wyjaśnienia i jednocześnie poinformował, że od 1 marca 1980 roku jest zatrudniony na umowę o pracę w (...) jako kierowca i tłumacz, a w listopadzie 2014 r. osiągnie wiek emerytalny i planuje przejść na emeryturę. Nadto oświadczył, że nie wyklucza, iż środek do higieny, którym rano płukał jamę ustną, mógł w istocie połąknąć. (**vide** k. 36)

Oskarżony A. S. ma 65 lat, od 1 marca 1980 r. do chwili obecnej zatrudniony jest jako kierowca i tłumacz w (...). W pracy ma opinie osoby godnej zaufania, sumiennej i rzetelnej. Posiada wykształcenie średnie techniczne, o wyuczonym zawodzie mechanik samochodowy. Oskarżony nie był dotychczas karany.

dowód : informacja z KRK k. 18; opinia pracodawcy o pracowniku k. 44

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenie okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie było możliwe w oparciu o relację policjanta J. M. oraz wyjaśnienia złożone przez oskarżonego. Należy zaznaczyć, iż A. S. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a Sąd jego przyznanie obdarzył walorem wiarygodności. Również jego wyjaśnienia, w doniosłej części, ocenione zostały jako zgodne z prawdą. Jedynie jego depozycje w części, w której wskazywał on, że przyczyną pojawienia się alkoholu w wydychanym powietrzu miał być fakt wcześniejszego płukania jamy ustnej środkiem na bazie alkoholu, uznać należało za niewiarygodne, jeśli nie wręcz naiwne. Stanowiły one w tym zakresie jedynie przyjętą przez oskarżonego linię obrony, która miałaby usprawiedliwić jego naganne zachowanie.

Odnosząc się do zeznań J. M., Sąd obdarzył je wiarą w całej rozciągłości. Przeprowadzający kontrolę policjant nie jest osobą zainteresowaną konkretnym rozstrzygnięciem sprawy, a jego obiektywizm nie wzbudził wątpliwości. Złożone przez niego zeznania są rzeczowe i konkretne, polegają na „chłodnym” zrelacjonowaniu przebiegu wykonanych przez niego czynności. Należy również podkreślić, iż przeprowadzenie wobec oskarżonego kontroli było dla świadka standardową procedurą, jaką regularnie stosuje podczas służby. Co więcej, jego zeznania korelują ze złożonymi przez A. S. wyjaśnieniami i nie pojawiły się między nimi rozbieżności, co do chronologii wydarzeń z dnia 27 stycznia 2014 roku.

Dowody w postaci protokołu zatrzymania osoby, protokółów użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, świadectwa wzorcowania, informacji z KRK i opinii o pracowniku, Sąd uznał za wiarygodne, albowiem nie budziły one wątpliwości co do ich autentyczności, zostały one sporządzone w przypisanej im formie, zgodnie z wymaganą procedurą, przez organy do tego uprawnione. Co istotne, z punktu widzenia całościowej oceny zgromadzonego materiału, dowody te korespondują ze sobą wzajemnie, a także potwierdzają wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadka, co do faktu zaistnienia zdarzenia, jego daty i miejsca, przebiegu oraz uczestników.

Zdaniem Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą zatem żadnych wątpliwości.

A. S. jest osobą w pełni dojrzałą, poczytalną, a zatem nie zachodzą w jego przypadku żadne okoliczności, które mogłyby zakłócić proces motywacyjny w inkryminowanym czasie. Oskarżony miał pełną możliwość zachowania się zgodnie z obowiązującymi normami.

Przestępstwo stypizowane w art. 178a § 1 kk jest występkiem, który może zostać popełniony wyłącznie przez działanie. Czyn zabroniony polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Przestępstwo to ma charakter formalny, gdyż do jego znamion nie należy spowodowanie konkretnego skutku w postaci, dla przykładu, spowodowania katastrofy, a wyłącznie wywołanie stanu podwyższonego zagrożenia. Przez prowadzenie pojazdu należy rozumieć moment od wprowadzenia go w ruch, poprzez kierowanie, nadawanie prędkości i hamowanie. Strona podmiotowa tego przestępstwa zasadza się na umyślności, zamiarze bezpośrednim bądź ewentualnym, gdy sprawca nie chce, ale godzi się na popełnienie przestępstwa.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy uznać, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona występkę z art. 178a § 1 kk. Rano w dniu 27 stycznia 2014 r., wszedł do samochodu, uruchomił go i następnie prowadził po drodze publicznej, przewidując, że w jego organizmie może się jeszcze znajdować alkohol. Jak wynika z przeprowadzonych wobec niego, w dniu zdarzenia, pomiarów zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, był on w stanie nietrzeźwości podczas prowadzenia pojazdu. W myśl art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi bowiem wtedy, gdy poziom alkoholu w wydychanym powietrzu przekracza 0,25 mg w 1 dm³.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki pozwalające na zastosowanie wobec oskarżonego A. S. instytucji warunkowego umorzenia postępowania przewidzianej w art. 66 § 1 kk. Instytucja ta jest jednym ze środków odpowiedzialności karnej i polega na poddaniu sprawcy przestępstwa próbie. W wyroku warunkowo umarzającym postępowanie następuje stwierdzenie winy oskarżonego i przypisanie mu odpowiedzialności za popełniony czyn. Jednakże nie dochodzi do skazania sprawcy i wymierzenia mu kary. Przesłankami, od spełnienia których uzależniona jest możliwość rozważania kwestii warunkowego umorzenia postępowania, jest uprzednia niekaralność sprawcy za przestępstwo umyślne oraz to, aby przestępstwo, którego dopuścił się oskarżony, nie było zagrożone karą surowszą niż 3 lata pozbawienia wolności. Obydwie przywołane powyżej przesłanki w przypadku A. S. zostały spełnione.

Zdaniem Sądu, wina oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, nie są znaczne. Oceniając stopień społecznej szkodliwości Sąd posłużył się dyrektywami zawartymi w art. 115 § 2 kk, do których należą rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, jego motywację, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Odnosząc się do dobra prawnego podlegającego ochronie, należy wskazać, iż przepis art. 178a § 1 kodeksu karnego chroni bezpieczeństwo w ruchu drogowym i komunikacji, które to pośrednio, ma za zadanie ochraniać zdrowie i życie człowieka. Jak zostało już wcześniej wspomniane, występki ten ma charakter formalny. Oznacza to, iż by pociągnąć sprawcę do odpowiedzialności, nie jest wymagane wystąpienie żadnego skutku, w tym szkody. Ustawodawca strzeże bowiem dobra prawnego przed abstrakcyjnym zagrożeniem, jakie niesie ze sobą kierowca, prowadzący pojazd w stanie nietrzeźwości. Jednocześnie trzeba zaznaczyć, iż występki ten zagrożony jest alternatywnymi rodzajami kar, przy czym najsurowszą karą za ten występki może być kara dwóch lat pozbawienia wolności, co plasuje dobro podlegające ochronie nie na szczycie hierarchii. Oczywiście nie można bagatelizować zagrożenia, jakie stwarza kierowca uczestniczący w ruchu lądowym i będący formalnie w stanie nietrzeźwości, jednakże mimo tego, do każdego przypadku podejść należy indywidualnie. Niewątpliwie naganne jest to, że oskarżony swoim występkiem wpisał się niestety w tę niechlubną statystykę kierowców nietrzeźwych, w szczególności gdy tak wiele pojawiło się informacji w środkach masowego przekazu o zaistniałych wypadkach z udziałem takich właśnie uczestników ruchu drogowego.

Nie można jednak nie dostrzegać, że próg stanu nietrzeźwości został przez oskarżonego przekroczony w niewielkim zakresie. Mając bowiem na uwadze to, że stan nietrzeźwości musi przekraczać wartość 0,25 mg/l, oznacza to innymi słowy, że wartości 0,26 mg/l i większe stanowią o zrealizowaniu znamion przestępstwa. U oskarżonego pierwsze badanie dało wynik 0,31 mg/l, podczas gdy drugie – 0,29 mg/l, a zatem wartość ta została przez niego przekroczona o 0,04–0,06 mg/l. Wartości te bliskie były tym, które takie zachowanie każą oceniać jedynie jako wykroczenie.

Zachowanie oskarżonego spowodowało abstrakcyjne zagrożenia dla bezpieczeństwa ruchu abstrakcyjnego, jednakże stopień tego zagrożenia należało ocenić jako nie będący znaczący.

Odnosząc się do sposobu i okoliczności popełnienia przez oskarżonego czynu, zdaniem Sądu oskarżony nie działał w zamiarze bezpośrednim, tzn. nie chciał go popełnić, lecz przewidywał możliwość jego dokonania i godził się na to. Miał bowiem świadomość tego, że środek, którym miał się raczyć, był na bazie alkoholu. Dodatkowo pokreślić należy, iż oskarżony okazał skruchę i szczerzy żal za zaistniałą sytuację.

Sąd uznał, że w przypadku A. S. zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna. Po pierwsze, wskazuje na to jego dotychczasowy sposób życia. Oskarżony od ponad 30 lat jest zatrudniony jako kierowca w (...) i nigdy wcześniej nie dopuścił się podobnego zachowania. Ponadto w miejscu pracy cieszy się pozytywną opinią, jest postrzegany jako pracownik rzetelny i sumienny, jako osoba zdyscyplinowana i obowiązkowa, która nigdy nie nadużyła zaufania pracodawcy. Zaznaczenia wymaga również fakt, iż w przeciągu całej swojej kariery nie stawiał się w miejscu pracy w stanie wskazującym na spożycie alkoholu. Zdarzenie, które stało się jego udziałem, było zatem jednorazowym incydentem.

W przypadku oskarżonego samo już wszczęcie postępowania karnego stanowiło dla niego odczuwalną dolegliwość. A. S. jest osobą w dojrzałym wieku, tuż przed uzyskaniem uprawnień do świadczeń emerytalnych. Wydanie zatem wyroku skazującego i orzeczenie wobec niego kary z jednoczesnym obligatoryjnym orzeczeniem środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych spowodowałoby, iż tuż przed osiągnięciem wieku emerytalnego stałby się osobą bez pracy i bez praktycznie możliwości znalezienia jakiegokolwiek zatrudnienia. Nie przysługiwałyby mu też świadczenia emerytalne, bo do ich uzyskania zabrakłoby mu zaledwie 6 miesięcy. Rozważając zatem kwestie odpowiedniej reakcji karnej na czyn, którego się dopuścił, Sąd nie mógł pozostać obojętny na skutki ewentualnego wyroku skazującego, które w przypadku tego oskarżonego byłyby niewspółmiernie dolegliwe, aniżeli wobec innych sprawców dopuszczających się podobnych czynów. Podkreślić należy w tym miejscu, że oskarżony od 30 lat pozostaje zatrudniony u tego samego pracodawcy, prowadzi zatem ustabilizowane życie zawodowe, ale również rodzinne. Sąd nie może zatem nie dostrzegać, że taki jeden nieprzemyślany występek mógłby przekreślić jego długoletnie zatrudnienie i położyć się cieniem na nieposzlakowanej dotychczas opinii.

Postawa prezentowana podczas posiedzenia w przedmiocie rozważenia kwestii warunkowego umorzenia postępowania pozwala Sądowi na postawienie tezy, iż oskarżony jest bardzo krytyczny wobec swojego zachowania, dlatego też istnieje w stosunku do niego pozytywna prognoza kryminologiczna. Za uzasadniony należy uznać pogląd, że oskarżony w przyszłości będzie postępował zgodnie z prawem, i przestrzegał norm społecznych.

Biorąc pod uwagę wszystkie wskazane powyżej okoliczności, zdaniem Sądu, zasadne jest warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego na okres 2 lat próby. Czas tej próby będzie okresem, w którym oskarżony będzie mógł dać świadectwo temu, że faktycznie jego występki z dnia 27 stycznia 2014 r. był jedynie niechlubnym wyjątkiem w jego dotychczasowym życiu. Pamiętać bowiem należy, iż oskarżony po przejściu na emeryturę nadal będzie posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami, winien zatem swoim postępowaniem dać świadectwo, że jest on odpowiedzialnym uczestnikiem ruchu drogowego stosującym się do przepisów prawa. Zważywszy zaś na jego dotychczasowy tryb życia, w pełni uzasadnione jest stanowisko, że już sam fakt wszczęcia wobec niego postępowania karnego wpłynął na niego wychowawczo, dostatecznie uświadamiając mu naganność jego zachowania.

Sąd na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 49 § 1 kk orzekł wobec A. S. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 2 000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W ocenie Sądu, środek ten wpłynie na oskarżonego wychowawczo i prewencyjnie, będzie też realną dolegliwością, która sprawi, że

oskarżony nie będzie miał poczucia bezkarności swojego czynu. Wysokość zaś orzeczonego środka karnego w pełni odpowiada jego aktualnym możliwościom zarobkowym.

O kosztach Sąd orzekł stosownie do treści art. 626 § 1 oraz art. 627 § 1 kpk, albowiem ich uiszczenie zważywszy na pozostawanie oskarżonego w stosunku pracy nie będzie stanowiło dla niego nadmiernego obciążenia. Na podstawie zaś art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od A. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 zł tytułem opłaty.